

MOLITEV MATERE ZA OTROKA

*Oče naš, ki si v nebesih.
Ti, o Bog, si oče tudi mojih otrok,
Ti si njihov Stvarnik in Gospod.
Tebi jih izročim, Tvoji naj bodo vedno.
Pomagaj jim, da bodo dosegli
Tvoje kraljestvo in njegovo pravico.
Vžgi v njihovih srcih ljubezen
do Tebe in do bližnjega.
Navdaj jih kar z največjim
studom pred grehom.*

*Varuj jih grešnih misli in želja,
in ne dopusti, da bi jih brezbožni
zgledi sveta večno pogubili.
Ti jih vodi po svojih naukih.
O Bog, pomagaj tudi meni,
da z lastnim zgledom ne podiram,
česar v njihov prid tako prisrčno Tebe prosim.
Napolni me s Svetim Duhom, da zmeraj
pazim nanje in jih vzgajam
v Tvojem svetem strahu in vseh čednostih.
Amen.*

Na pobudo gospe ddr. Marije Stanonik, urednice knjige Stare slovenske molitve, je nekaj starih molitev v naši okolici zbrala tudi sodelavka Glasa sv. Martina Anica Kumer. Odločili smo se, da eno izmed njih objavimo tudi v prvi letošnji številki glasila. Molitev je povedala gospa Matilda Bogataj s Fužin.

Breda Dolenc

ALI STE V REDU?

Ne maram pospravljanja, a rada stopim v urejeno kuhinjo. Otroci zvečer nočejo ob devetih v posteljo, a pričakujejo, da jih bo ob enih čakalo kosilo. Na živce mi gre, če avtomobili drviijo mimo naše hiše, a kadar hitim k maši, brez razmišljanja močno pritisnem na plin.

Spoštovanje reda in pravil dela življenje tako na osebni kot skupnostni ravni prijetno. Red je kot skelet, ki daje telesu oporo in obliko. Zanj je treba veliko discipline in naporov, a vloženi trud je bogato poplačan.

Pred nekaj leti sem v Ognjišču prebrala pogovor z znanim benediktinskim patrom Anselmom Grünom. Kot ekonom in upravitelj samostana je imel pod sabo tristo zaposlenih in sto redovnih bratov. Ob vseh obveznostih je namenil pisanju knjig le šest ur na teden: ob torkih in četrkih zjutraj ter ob nedeljah popoldne. Kljub temu je napisal več kot tristo knjig. Brez doslednega vztrajanja pri načrtanem urniku bi bila ta številka veliko nižja.

Pred kratkim sem prebrala knjigo Priročnik za mamice, v kateri mati petih majhnih otrok opisuje spopadanje z redom. Z življenjem je bila zelo nezadovoljna, saj je imela občutek, da je ujeta v obveznosti. Zase ni imela niti minute, čeprav je ves čas hitela. Potem je sestavila dnevni red. Po nekaj mesecih je ugotovila, da zmore doma šolati otroke, skrbeti za dojenčka, si vzeti vsak dan eno uro za molitev in duhovno branje, da ima večere proste za moža in vsakih štirinajst dni zase sobotno dopoldne. Najbolj pa mi je bilo všeč, da kljub natančnemu urniku ni bila sužnja reda. Če se ji kakšen dan ni posrečilo vsega postoriti tako, kot je načrtovala, ni bila slabe volje.

V današnjem času, ko količina obveznosti nenehno narašča, je red pomembnejši kot kdajkoli prej. To velja tudi za duhovno življenje. V samostanih so že davno ugotovili, da si morajo natančno odmeriti čas za delo in molitev. Tako ne zanemarjajo vsakdanjih opravil niti Boga. Čeprav ne živimo za samostanskimi zidovi, lahko ravnamo podobno. Določimo si stalno uro, ob kateri bomo doma kot družina molili. Prav tako tudi dan med tednom (poleg nedelje), ko bom šel k maši. Ni pomembna količina, temveč stalnost. To vem iz izkušnje z našo družinsko molitvijo. Pred odhodom v posteljo se vsak večer zberemo na krušni peči. Vsak se zahvali za darove tistega dne, nato zmolimo nekaj molitev, se v prošnjah spomnimo različnih potreb in zmolimo desetko rožnega venca. Tako delamo že vrsto let. Ker se ne sprašujemo iz dneva v dan, kdaj in kaj bomo molili, je večerna molitev vsem (tudi otrokom) prišla v kri in nimamo z njo nobenih težav.

Za red na duhovnem področju je poleg osebne discipline potrebna tudi podpora bližnjih. Najpomembnejša je spodbuda v družini, lahko pa se vključimo tudi v molitveno skupino ali kakšno duhovno gibanje, ki jih v Cerкви na Slovenskem ne manjka.

Če imaš red v duhovnem življenju in v odnosih z drugimi ljudmi, lahko na vprašanje: »Ali si v redu?« iskreno odgovoriš z da. Potem te tudi toliko ne moti, če imaš na pisalni mizi ali v stanovanju malo nereda.

ALI SI TI ČETRTI SVETI KRALJ ?

Kdo od vas bi želel biti kralj? Verjetno prav vsi.

Kralja si predstavljamo kot razkošno oblečenega človeka, ki živi v prečudovitih sobanah, obdan z množico služabnikov, ki mu strežejo spredaj in zadaj, in česar koli si zaželi, vse tudi dobi. Kdo od nas si ne bi želel tega? Gledamo ljudi, ki imajo več premoženja kot mi, in jim, če ne odkrito, pa vsaj naskrivaj, zavidamo. Želimo si lepih oblačil, super avta, krasne hiše, najboljših poslastic in seveda ogromno prvovrstne zabave in razvedrila. Da imamo veliko več kot večina prebivalstva na svetu, to nas ne zanima.

Toda – ali je to pravi kralj? No, prav gotovo so tudi taki kralji. Herod je bil eden takih, in v današnjem času jih je kar nekaj. Pa se vprašajmo drugače: »Ali bi si želeli takšnega vladarja v svoji deželi?« »Ne, seveda ne.« Zakaj pa si potem kralja ali vladarja predstavljamo tako. Nemara zato, ker vedno in povsod vidimo samo pravice in ugodnosti, nikjer in nikoli pa ne dolžnosti. Dobri vladarji se zavedajo predvsem dolžnosti in živijo za svoje podložnike. Hvala Bogu, se najdejo tudi takšni!

Sveti trije kralji ali modri z vzhoda so bili takšni kralji. Svoje znanje, svoje življenje in svoje delo so posvetili iskanju resnice. Verjeli so vanjo in ko so jo našli, so se ji globoko poklonili. V malem hlevčku ni bilo razkošja, ni bilo mogočnosti, nič, prav nič ni kazalo, da bi si tu lahko pridobili boljši položaj v družbi, pa vendar so se tu ustavili in preprosto pokleknili.

Resnica je običajno revna, skrita v obrobje mest, in prav nobenih velikih dobičkov ne prinaša in ne obeta. A spoštovanje resnice prinaša notranji mir, prinaša ljubezen; in čeprav na videz nič ne obljublja, prinaša srečo. Kdor se zna ponižno pokloniti resnici, ta je svoboden.

Kdor se odpove svobodi zaradi blaginje, ni vreden ne enega ne drugega. Nekje sem to misel prebrala, a žal ne vem več, kje, se pa vsekakor strinjam z njo.

Vedno znova si želimo in hrepenimo po tistem, kar se nam zdi, da imajo drugi več kot mi. O tem, ali to v resnici potrebujemo, niti ne razmišljamo. Potrošništvo nas je potegnilo vase.

Pa mi znanka reče: »Glej, kako poceni sem tole dobila na kuponkotu, daj, vzemi še ti.« Pogledam jo in se čudim, kako da si ona želi ravno tega – stvar je bila banalna in nikakor se ni skladala z značajem znanke. »Ali si ti res želiš tega?« ne morem kaj, da je ne vprašam vsa začudena.

»No, ne ravno, a bilo je tako poceni.« Poceni kupujemo stvari, ker jih imajo tudi drugi, ker si jih lahko privoščimo, ker ..., toda, saj si jih vendar ne želimo in jih ne potrebujemo!

Hitimo od kuponkota do kuponkota, pri polnih mizah hrepenimo po še več izbire, kopičimo stvari, ki jih ne uporabljamo in za malo dobička smo se pripravljani klanjati vsepovsod.

Toda, ali pa smo pripravljani mirno in ponižno poklekniti pred bornimi jaslicami? Koliko cenimo svobodo, resnico, ljubezen, prijateljstvo?!

Ali bi mi zmogli biti četrti sveti kralj?

Hermina Cankar

SABINA IN MISIJON SKUPNOSTI CENACOLO V LIBERIJI

Darovi od letošnje prodaje adventnih venčkov so bili namenjeni Sabini Kern, laični misijonarki v skupnosti Cenacolo, ki deluje v Liberiji. Prepričana sem, da bo s 350 EUR, kolikor smo zbrali, lahko za liberijske otroke naredila veliko dobrega.

Po nedavni vojni v Liberiji politično stabilnost trenutno še vedno vzdržujejo Modre čelade (ZN). Ekonomija je v rokah ameriških Liberijcev, Kitajcev in Libanoncev. Sabina piše: *„Otroci včasih mislijo, da smo vsi belci Kitajci in nas ogovarjajo v izmišljeni kitajščini. Nekateri manjši pa kričijo, ko nas srečajo. Predvsem se pa čudijo, da belci tudi delajo. Večina ni nikoli videla, da belci čistijo hišo, perejo obleke na roke, delajo na vrtu, v mizarstvu, kuhajo ali skrbijo za otroke. Vsi belci namreč za ta opravila plačajo domačine.*

Šolstvo je zelo zaostalo. Obstaja nekaj dobrih privatnih šol, javno šolstvo pa ni niti obvezno niti popolnoma brezplačno, in seveda na nivoju kakšnih sto let nazaj. Šola za otroke s posebnimi potrebami ne obstaja. So pa institucije za slepe ali gluhoneme otroke. Večina učiteljev v državnih šolah nima ustrezne izobrazbe, poleg tega je vzgoja s palico normalna, sprejemljiva in po mnenju večine – potrebna.

Zdravstvena situacija je precej slaba. Mnogim gobavcem še vedno odpade kakšen del telesa, preden pridejo do zdravnika, tuberkuloze in AIDS-a je kar precej. Nevrologa ni nobenega, tudi otroškega ortopeda ne. K zdravniku gremo, kadar sumimo napad malarije (na najbližjo malo kliniko, ki nima niti tekoče vode), za večino ostalih zdravstvenih težav pa se znajdemo z našo lekarno. Ljudje so preprosti v veri, pa tudi v praznoverju. Vsaka težava, vsaka bolezen ima izvor v čarovništvu. Običajno prve pomoči ne iščejo v bolnici, ampak pri podeželskih zdravilcih."

Preprosto hišo, ki jo je skupnost dobila v uporabo, so zdaj že uredili za bivanje. Voda je še vedno mrzla, elektriko dobijo iz generatorja za dve uri na dan, kuhajo na odprtem ognjišču. Iz starega hladilnika brez dna so si domiselno izdelali peč za pečenje kruha ... Navezali so stike z domačini iz sosesčine in jim skušajo pomagati (zdravstveno, družinam v stiski pa tudi s hrano). Organizirajo igre in učenje za otroke. Sodelujejo tudi z ostalimi misijonarji in s krajevnim škofom pri organizaciji večjih verskih shodov, ki se jih domačini zelo radi udeležijo, molijo in pojejo dolgo v noč.

Sabina še piše: *„Pred mesecem dni smo končno dobili dovoljenje za sprejem otrok v naš misijon. Zdaj si sobico delim z najmlajšima dečkoma (2 in 3 leta). Običajno ju moram zjutraj reševati iz mreže proti komarjem, ker se čez noč zapleteta vanjo. Dopoldan sem z mlajšimi tremi fanti, najstarejšega pa učim brati in pisati. Skupaj delamo tudi na vrtu, saj si čim več hrane skušamo pridelati sami."*

Hkrati s tem pa vzgajajo tudi za hvaležnost in odgovornost ... To je počasna pot majhnih korakov, a mlada skupnost na njej vztraja potrpežljivo.

Vsem župljanom župnije Žiri se iskreno zahvaljujem za dar, ki ste ga namenili za Sabino, da bo (skupaj s Skupnostjo) mogla še naprej vztrajati v dobrem, v služenju malim bratom in sestram, ki so ji zaupani. Bog vam povrni!

Andreja Žakelj

PIJANEC SE SPREOBRNE, KO SE V JAMO ZVRNE

Nekega Američana je policija že petkrat kaznovala zaradi vožnje pod vplivom alkohola, vendar opozorila niso zalegla. Zato so stvari vzeli v roke njegovi prijatelji. Ko je na smrt pijan zaspal za volanom tovornjaka, so ga prenesli v prostor, ki so ga prej preuredili v bolniško sobo. Ničesar se ni zavedal, spal je kot ubit. Ko je odprl oči, mu je »zdravnik« povedal, da je povzročil prometno nesrečo, zaradi katere je bil deset let v komi. To so potrjevala tudi televizijska poročila, ki so predvajala novice iz leta 2023 ... Na koncu se je seveda pokazalo, da gre za potegavščino, ki jo je na spletnem portalu Youtube videlo na milijone ljudi. A trdovraten možakar zaradi preživetega strahu morda vseeno ne bo več tako globoko gledal v kozarec.

V vsakem človeku tiči pijanec, ki se trdno oklepa slabih navad. Enega zaslužnjuje napuh, drugega lakomnost, tretjega nečistost, četrtega nevoščljivost, petega požrešnost, šestega jeza, sedmega lenoba, večino pa kar kombinacija glavnih grehov in njihovih izpeljank. Vsak ima nekaj šibkih točk, skozi katere vanj vstopajo skušnjave, zato se pri spovedi pogosto spovedujemo enih in istih grehov.

Sveti Avguštin svari tudi pred malimi grehi: »Če jih podcenjuješ, ko jih tehtaš, se tresi od strahu, ko jih šteješ. Številne majhne in lahke reči naredo skupaj veliko enoto: mnoštvo kapljic napolni reko, mnoga zrna naredo kopico.« Vsak greh teži k temu, da bi se ponavljal in krepil. S ponavljanjem nastane grešljivost – trajna nagnjenost h grehu iste vrste.

Bog v vseh časih svari ljudi, naj se spreobrnejo. K temu nas redno vabi tudi Cerkev. V Žireh smo pred božičem v vrstah čakali na prostega spovednika, a to je na Slovenskem bolj izjema kot pravilo. Spovednice pri nas so vse bolj prazne, zapori pa čedalje bolj polni.

Alkoholiki si dolgo tajijo težave s pijačo. Prepričani so, da lahko kadar koli nehajo piti. Trdovratni grešniki pa si ne priznajo, da imajo težave z grehom. Nekateri si govorijo, da je njihova vest čista, drugi se slepijo, da lahko kadar koli izstopijo iz spirale greha. V resnici pa so vsi že davno izgubili svobodo in moč, da bi kaj spremenili. Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne, pravi pregovor, grešnik pa takrat, ko ga življenje udari po glavi. Torej – navadno ne zlepa, ampak zgrda.

A tudi šokterapija ni vedno uspešna. V stiski znamo vsi moliti in za rešitev smo pripravljeni storiti vse. Bogu obljublamo, da se bomo poboljšali, šli na romanje, darovali za uboge, redno hodili k maši in še marsikaj. A ko je nevarnost mimo, pademo v stare tirnice. »Ko pridemo čez nevarno reko, pozabimo na obljube, ki smo jih dali svetniku,« pravi nemški pregovor. Čustveno me nagovarjajo velika spreobrnjenja, kakršno je doživel sv. Pavel, razumsko pa imam rajši spreobračanje po malih korakih iz dneva v dan (čeprav je to pogosto samo pobožna želja). Ker uspeh v eni bitki še ne zagotavlja zmage v vojni in ker vem, da me za eno nevarno reko čaka že naslednja.

Andrej Praznik

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 16⁰⁰ – 17⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 900 izvodov

SVETI ANANIJA IZ DAMASKA

Sveti Ananija (ali Hananija) iz Damaska je bil škof in mučenec, vendar je pri nas malo znan. Po podatkih je pri nas to ime zelo redko ali pa ga sploh ni, saj ga ni v registru Statističnega urada Republike Slovenije (če ima pet oseb tako ime, je že vpisano). Mogoče bo prav ta podatek koga izmed staršev vzpodbudil, da bo svojemu novorojenčku dal ime po tem svetniku.

O življenju sv. Ananija (ali Hananija) je malo znanega. Sveto pismo govori o njem, ko opisuje dogodke, ki so povezani s spreobrnjenjem sv. Pavla. Predstavi ga, kot zaupanja vrednega moža in uglednega uda prve Cerkve.

Sveti Ananija je bil eden izmed 72 Jezusovih učencev in pomemben član prve krščanske skupnosti v Damasku. Bog ga je izbral, da je Savel po njegovih besedah spregledal, sprejel vero in začel pričati za Kristusa. Savel je bil namreč hud preganjalec kristjanov. Dve leti po Jezusovem vnebohodu se je Savel bližal Damasku, da zajame kristjane. Med potjo ga je nenadoma zaslepila močna luč z neba. Padel je na tla in zaslišal glas: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?« Spremljevalci so videli svetlobo, slišali pa nič. Vprašal je, kdo ga kliče. Povedal je, da Jezus, ki ga on preganja. Nato je še vprašal, kaj na stori. Gospod mu je rekel, naj gre v Damask v Ravno ulico in tam bo izvedel vse, kar je treba storiti. Savla so zaradi blišča svetlobe morali voditi za roko. V mestu je k njemu pristopil Ananija in mu rekel: »Brat Savel, spreglej!« In tisti trenutek je spregledal. Rekel mu je še: »Gospod Jezus, ki se ti je prikazal na poti, po kateri si šel, me je poslal, da spregledaš in boš napolnjen s Svetim Duhom.« Nato mu je povedal, da ga je Bog izbral, da spozna njegovo voljo, da sliši glas iz njegovih ust in da pred vsemi ljudmi priča, kar je videl in slišal. Takoj naj vstane, se da krstiti, opere naj se svojih grehov in naj kliče božje ime.

Ananija ob tem dogodku zbuja naše spoštovanje, saj je bil zaupni božji pooblaščenec pri izredno važnem dogodku; kar mimogrede je napravil čudež, da je slepi Savel spregledal. Besede, ki jih je takrat spregovoril Ananija, je mogel spregovoriti le božji mož, ki je osebno skromen, a poln notranje moči. Nastopa tako, kakor da je vajen z Jezusom osebno govoriti. Tudi na sv. Pavla je napravil močan vtis. Po Savlovem razgovoru z Jezusom samim pred vrati Damaska je bil Ananija prvi človeški predstavnik Cerkve. Jezus je napovedal njegov prihod in ga naznanil kot glasnika božje volje. Ananija je Savla še krstil, nato pa se je umaknil v svojo tišino. Sveto pismo potem o njem nič ne govori, le apostol Pavel se ga spomni okoli leta 58, ko zadnjič v svojem življenju stoji pred judovskim ljudstvom v Jeruzalemu.

Kaj se je pozneje zgodilo z Ananijem, je malo zanesljivega. Bizantinsko poročilo pravi, da je postal v Damsku škof in je oznanjal evangelij v južnem delu Palestine. Tu je dal tudi življenje za Kristusa. Leta 70 so ga prijeli, prebičali in nato še kamnali. Enako mučeniško smrt omenja tudi rimski cerkveni koledar. Po tem sv. Ananija praznuje god istočasno s sv. Pavlom (njegovo spreobrnjenje), torej 25. januarja. Pravoslavni kristjani pa njegov god praznujejo 10. oktobra, torej na dan njegove smrti.

